

DIADALMAS ÁRTATLANSÁG.

Kis táskáját az ülés alá téve, szerényen ült be a villamos sarkába és azután, mintha minden állomáson bocsánatot kért volna a felszállóktól, hogy neki még a pályaudvarnál hely jutott a túlsúfolt kocsiiban. Félénken kémlelt körbe tiszta gyermekszeme. Szívét ideges vonaglások markolászták, úgy zúgott, sikoltozott és rohant körülötte ez a nagyváros, hogy egészen belekábult.

Nem ilyennek képzelte el a feljövele előtt. Nem is gondolta, hogy ilyen nagyon éljen. Robotban eltöltött élete egyetlen neki maradó eredménye volt ez az út. És valahogyan a nyugalom tündérországát várta, ahol álomszerű élmények veszik majd körül.

A maga lakóhelyén már nem várt semmit. Ott már eltöltött húsz évet és az ismerősei már szánakozva nézték varrás fölé hajló finom testét. Újabb sorsának osztályosai közül többen férjhezmentek. Kereskedők és iparosok vették el műhelybeli társait. Leányságukért újra csak munkával telt, de legalább biztosított életet adtak cserébe.

Erzsinek is kínálkozott ilyen alkalom. De a vasárnapra kimosdott mézáróselegényen átütött a hétköznapiok vérszaga. Minden vonatkozásban átütött. És Erzs megborzadva fordult el attól az élettől, amit ez kínálhatott fel neki.

A szomszédok — a házasságot közvetítő jóakarók — akkor bolondnak kiáltották ki. De az idő már elmosta ezt a könnyelműséget. S az emlékezés már csak a nősülni szándékozó férfiak lépéseit gyorsította meg, ha elmentek az Erzsi ablaka alatt.

A leány dolgozott és várt. Még álmatlan éjtszakákon sem látta meg, hogy voltaképen a szerelmet várta. Nem is merte elképzelni, hogy valamikor még ez is eljöhessen hozzá. De azért megtörtént, hogy a fanyalgó nagyságák kötözködéseiből meleg férfihang hullámozott ki, mintha az élet felé hívta volna. Ilyenkor felragyogott körülötte a világ és mosolygós lett a mindig komoly szeme.

És most itt volt, ahova beteges folytonossággal vágyakozott. Itt, ahol senki nem ismerte a mostani életét. Még nem tudta, hova megy. Találomra ült be a legelső villamosba, mert úgy gondolta, hogy útközben is ráér kérdezősködni. Mintha nagy felfedezésekre indulna, apró hőseinek izgalmát érezte. Mintha nagy felfedezésekre indulna, a mindig gyáva leány. De eddig mégsem merte megkérdezni senkitől, hogy hol hajthatná le éjjelre a fejét. E pillanatban ez még nem is látszott fontosnak. Hiszen dél volt csak s a szívéhez szorított kis ridi-

küljében pénz! Sok pénz! Évek lemondásának végösszege, talán három napot is fent tölthet belőle...

A lárma különben is nagyon elkábította. De hogy a villamos egyre sebesebben zúgott és egyre gyérültek rajta az utasok, megérezte, hogy talán már kifelé is haladnak a városból. Most már komolyan tanácsot kell kérnie!

Kicsit kijózanodva nézegetett körül. Egy kofa széles háta még mindig elsáncolta a többi utasoktól. És a járkáló kalauz unott hangja mindig elhallgattatta:

— Kérem kezeltetni a jegyeket... Ahol még nem kezeltem volna a jegyeket!...

Erzsi őt szerette volna megszólítani, de a táskájában motozó ember olyan megközelíthetetlennek látszott hivatalos elfoglaltságában, hogy újra összeszorult a szíve. Elhagyatottságára eszmélve riadtan emelte fel a szemét.

Megrettent nézésébe egy férfit tekintet kapcsolódott bele. Már régebben figyelte a leányt, de ez önkivületes állapotában nem vette ezt észre. Egyszer le is akart szállni, de a leányból kisugárzó nagy érintetlenség újra megállította. Most megsejtette a teljes gyámoltalanságát is. Egy másodpercig még gondolkozott. Ahogy a cigarettatárcája után nyúlt, egy másik tárgy is a kezébe került. Újra végignézett a leányon, mintha kiindulópontot keresne a beszélgetésükhöz.

Úgy látszik, talált is valamit. Örömmel kapta fel a fejét. Félretolta a közöttük állókat. Megragadta a leány kezét.

— Bözsike! Csakugyan maga volna?

Az ismeretlen arc idegensége megremegtette Erzsit. De az kitérte helyéből a mellette ülő tejesasszonyt és kezét el sem engedve simult közelebb hozzá.

— Bözsike, én mindig tudtam, hogy mi valamikor találkoztunk még!

A hang is ismeretlen volt. Pedig Erzsi mélyen benyúlt az emlékei közé, de nem talált közöttük hasonlót. Kábultan vont a leány foglyusított kezét.

— Bözsike, hát igazán nem emlékszik reám? Hiszen mi gyermekkorunkban jó pajtások voltunk!

Már szeretett volna emlékezni a leány. A meleg hang, a sötét szem simogatása felébresztette benne a sóvárgást, hogy bárcsak igazán gyermekkori ismerőse lenne ez a férfi és mulnék el az a szorongó érzés, ami tiltotta tőle. De így csak a fejét rázta és a kezét vont a leány határozottan.

A férfi felnevetett. Elengedte ugyan a leány kezét, de még közelebb húzódott hozzá, hogy vékony kabátján átérezte a karja melegét.

— Na, mindjárt emlékeznie kell... A nagy ház, Bözsike... Meg a régi kerítés, ahol átleskelődtem...

Erzsi húsz év óta élt egy alacsony, nyomorúságos kis házban.

A házat két oldalt a szomszédok rozoga épületei vették körül. De a régi emlékek között mintha felderengett volna egy düledező kerítés... Nem volt ez igazi emlék, hiszen a régi otthonból olyan régen elkerült... Lehet, hogy csak a férfi szavai nyomán bukkant fel ez a látomás... De határozottan megcáfolni már még sem merte.

— Bocsásson meg, kérem... Én... Én...

— Nem emlékszik, úgy-e?... Persze, persze... Így elfelejtjük a régi barátokat!

S a férfi szomorúan bólintgatott, mintha ez a leány képviselte volna az asszonyi ingatagságot. Sóhajtott is:

— Pedig én... Hej, Istenem, én... De így ne is beszéljünk erről...

A leányon megmagyarázhatatlan érzések száguldoztak át. A nap épen elűzte a fellegeket és egyszerre felragyogott az ég. Bokrok bújtak ki a villamos mentén s egy liget előtt álltak meg.

A kalauz recsegő hangon kiáltott fel:

— Végállomás!

Erzsi felállt. Kivette az ülés alól a kistáskáját. A férfi szakértő szemmel nézett végig a szerény poggyászon.

— A rokonaihoz megy, Bözsike?

A leálynak nem voltak rokonai a városban. Még csak most lett egészen tanácstalan, mert nem tudta, merre induljon most már. Talán újra be a városba? Szállodába? De akkor mégis csak kérdezősködni kell valakitől...

A kalauz is leszállt és lent beszélgetett egy társával. A kiürült villamosban már csak ketten voltak. S a férfi sürgetve ragadta meg a táskát.

— Jöjjön na, Bözsike. Hiába, nem emlékszik reám, mégis csak elkísérem a rokonaihoz.

Leugrott a kocsiból. Nyujtotta a leány elébe a kezét.

Erzsi engedelmesen szállt le utána. A férfi kezének meleg érintése végigsütött a testén. A nap ragyogva szállt feljebb a tavaszi díszen pompázó bokrok felé s a leány úgy érezte, hogy soha életében nem láthat már szebbet, mint az eső után sziporkázó fák üde zöldje.

Csak lent ijedt meg, hogy a férfi megindult. A táska után kapott.

— Kérem... Én... Nekem... Izé, igen. Nekem nem lagnak itt rokonomain.

A férfi megállt. Szemében diadal villant meg.

— Nem? Hát akkor, kihez jött?

Kezét tördelve állt meg a leány is.

— Én... Én nem is tudom... Valami szállodába kellene mennem... Oda akartam... De nem mertem megkérdezni, hol kell leszállani...

Fölényes mosoly remegett meg a férfi szájaszögletében.

— Már elhagytuk az arravaló szállodákat... Dehát annyira ismeretlen itt, Bözsike?

— Most vagyok itt először. És nem ismerek senkit.

Sírás vonaglott a leány szívében. Most világosan látta beteljesült vágyának irrealitását. Menekülni szeretett volna már.

A férfi megsejtette ezt a gondolatot.

— Nem baj az, Bözsike. Hiszen itt vagyok én! Elkalauzolom magát szívesen. Ezzel tartozom a régi ismeretségünknek.

A leány felemelte a fejét. Nyíltan és kérdezően villant nézése a férfi szemébe. És kérdezett a szája is:

— Miért mondja, hogy ismer? Én nem emlékszem semmire. Nekem nem voltak fiú ismerőseim. Sem, míg a szüleim éltek, sem, amióta meghaltak.

Magányos életének tragédiája sirt ki a szavak mögül és ez meghatotta a férfit. Letette a táskát és elvörösödött. Visszanézett az induló villamos felé, mintha menekülni akarna attól, amit elkezdett. De a villamos már befelé kanyarodott... Ej, ostoba érzékenykedés... Minek is utolérni!

Újra a férfi fölényes öntudatossága zündült a hangjában, mikor megfogta a leány kezét.

— Bözsike, már látom, hogy egészen az elején kell kezdenem. A szüleink haragban voltak...

A leány befelé nézett, mintha látni akarná azokat, akikre jószívű szülei haragudni tudtak volna. De senkit nem látott. Szomorúan csóválta meg a fejét:

— Az én szüleim nem haragudtak senkire... Mi csak... Mi csak...

Már közelgett a sirás és a férfi félt ettől. Karonfogta a leányt és bevezette a liget bokrai közé. Egy pad előtt állt meg.

— Üljön le, Bözsike. Úgy ni, üljön le szépen, kicsi leány. De sírnia nem szabad! Még az lenne szép, ha épen most sírna, mikor végre így összekerültünk. Így mondja hát el, amit elkezdett: A szülei nem haragudtak senkire, csak...

— Csak kerültük az embereket, mert nagyon szerencsétlenek voltunk. Mikor apa tönkrement, nem volt helyünk többé a régi ismerőseink között...

— Ezért kerülte hát az öregúr az apámat is! Pedig mi igazán...

— De hiszen... De hiszen azt mondta... Azt mondta, hogy a szüleink haragban voltak...

S a tiszta szeméből gyanakodás csapott a férfi felé.

Kicsit zavarba jött. Kezdte elveszíteni hódító fölényét. Megbánta, hogy elkezdte ezt a kalandot, azt hitte, egyszerűbben megy majd a dolog. Vagy sikerül a terve vagy nem. De ez most elhuzódik és minden lépés távolabb viszi a céljától. Belegabalyodott a hazugságaiba. Most már minden szavára vigyáznia kell:

— Lehet, hogy csak az én gyermeki fantáziám színezte így ki a dolgokat. Lehet, hogy csak a szülei visszahuzódása keltette ezt a lát-

szatot. Engem egyszer haragosan kergetett el az öregúr, mikor magának integettem; lehet, hogy emiatt képzeltem a haragot. Hiszen olyan gyermek voltam még akkor!

A leány szívében újra elterjedt a különös melegség. Egyedüliségében sokszor vágyakozott valami szép emlék után. Hányszor kívánta, hogy legalább néhány gyermekpajtása lett volna, akiknek az emlékéét elővehetné az üres napokban. És ime lett volna emléke. Volt valaki, aki ragaszkodott hozzája... És nem tudott róla!

Haragjában meg tudta volna ütni szőke kis fejét, amiért el engedte kallódni ezt a drága tény. Szomorúan kulcsolta össze a kezét.

— Lehet, azért nem emlékszem, mert én még kisebb voltam. Hiszen idősebb lehet nálam, úgy-e?

— Harmincéves leszek.

Felvidámulva számíttatott a leány.

— Akkor azért nem! Mert én olyan buta vagyok! Én már alig tudok a gyermekkoromról. Csak a szomorú szüleimet látom meg a nagy kertet, ahol talán játszottam is, de az is lehet, hogy ezt már csak a szüleim elbeszélése után képzelem el. Úgy-e, nem haragszik reám? Én... Én egy pillanatig már azt hittem, hogy... hogy...

És nyújtotta a kezét a férfi felé, hogy bocsánatot kérjen a szörnyű feltevésért.

A férfi alig szorította meg a kezét. Végigvert rajta a ki nem mondott szó. Igen, aljas, rút szándékkal szólította meg a gyanutlan leányt. Pedig igazán nem volt hivatásos csábító. Csak valami nagy várakozást látott a leányon. S aztán az a fatális véletlen a kulccsal... De most maga is érezte, hogy inkább játék volt ez, mint komoly aljasság. És most nézett először rút vágyak nélkül a leányra. De a szája csak hazudott tovább, mert nem tehetett mást.

— Tudom, hogy mit gondolhatott, Bözsike. De most már nem hiszi azt. Úgy-e, nem?

— Nem. Különbén is tudom, hogy ostobaság ilyesmire gondolnom. Hiszen soha nem voltam szépség. Feltűnően sem viselkedtem. Úgy-e, kérem, nem?

Könyörögve tette össze a kezét, hogy hallja a maga igazolását.

— Igazán nem!

— És a nevemet is tudta! Még csak nem is úgy szólított, ahogyan most hívnak, úgy mondta, ahogyan az anyám szólíttatott: Bözsike... Így mondta az anyám...

Álmodozva mondta ki az anya szót és erre az idézésre sápadt, sírószemű asszony lépett a gyermeke mellé. A férfi látta. Minden hazugságán győzedelmeskedve látta ezt az alakot. Távolabb huzódott a leánytól, mintha eltiltotta volna az intése.

Hallgattak. A csend melléjük ült és körülszötte őket. A férfi elcsitult vágyaiból új érzés sarjadt. Meghatottan cirógatta nézése a távolbanézó leány szőke fejét, hamvas arcát. És látta, hogy szomorú

vonás mélyül a szája mellé s ez szétsugározza a fájdalmat az egész arcára.

A leány a multat látta. Nem az igazit, hanem a férfi elbeszéléséből kinövöt. A düledező, korhadt kerítést, amely pedig nem állt a kertük körül soha s egy nagy fiút, aki átleskelődik . . . Utána leskelődik, pedig még a nevére sem emlékezett már. És magát is látta, a leányt, aki szomorúan járja az életet és nem tudja, hogy követi a nagy hűség! A csodálatosan nagy hűség, ami éveket áthidalva felismeri egy nagyváros forgatagában egy felnőtt leányban a kicsi gyermeket . . .

Ez a gondolat hozta meg a szavát:

— Csak azt nem értem: hogyan ismerhetett reám olyan hosszú idő mulva!

A férfi az ajkába harapott. Szerette volna már eldobni magától ezt a hazugságot. De a kérdező szemeknek felelnie kellett. Elpirulva tördelte:

— Egészen bizonyosan azért nem tudhattam . . . Nem vette észre, Bözsike, hogy háboztam egy kicsit? Mert egyszerre mintha a kicsi leányt láttam volna egy pillanatra, de magam is megijedtem, mikor megszólítottam!

— Jól tette, hogy megszólított. És én . . . Én még csak a nevét sem tudom!

A férfi felállt. Meghajolt az egyszerű ruhás vidéki leány előtt. Megmondta az igazi nevét:

— Ferenczy Béla vagyok.

Mikor kimondta, újra megijedt. A leány kérdezősködik; ha hazamegy, rájön az egész hazugságra! És egyszerre neki kezdett fájni ennek a szegény teremtésnek a nagy csalódása.

— Ferenczy . . . Ferenczy . . . Igazán nem emlékszem! Már bizonyos, hogy maga még Kassán ismerhetett engem. Persze, hogy ott ismert. Ötéves koromban jöttem el onnan.

A férfi fellélezett. Örömmel hagyta rá.

— Igen! Persze, hogy Kassán volt. Hát már nem ott laknak? Mert én azóta sem voltam ott, hogy elköltöztünk. Mert mi is elköltöztünk.

— Mi egy kisvárosban élünk. A kis hugommal. A szüleink meghaltak. És én azóta varrok. Másoknak. Nézze.

Lehúzta a cérnaektyűjét és megmutatta átvarrott ujjait. A férfi szerette volna megsimogatni a nehéz élet tanuit, de félt, hogy fájna az.

A leány beszélt tovább.

— Diplomám nincs. A szüleim meghaltak, mielőtt végeztem volna. És én nem voltam olyan jó tanuló, hogy ingyen tanulónak felvehettek volna. Mindig dolgoznom kellett otthon, mert az anyám beteges volt és csak lopva tanulhattam. Hát azért fogtam varráshoz. De a hugomat taníttatom!

Lehetetlen, hogy közönséges leány legyen — gondolta a férfi —

bár nem tudta volna megmondani, hogy mire alapozta ezt a feltevését. Hát csak tapogatódzott tovább. Félmondatokkal ment előre, fedezte magát és vigyázott minden szavára.

— De hiszen a szülei...

— Hogy az apámnak valamikor nagy birtoka volt, az később csak utunkba állott. Sajóváriban már nem is beszéltünk róla. Ott már csak az őrököt ismerték. És ez jobb is volt így. Azért költöztünk el Kassáról is, hogy a szüleim jobban felejtsek a multat. S az én életem már ez volt, mióta az eszemet tudom.

Elnézett újra a bokrok felett és a férfi hiába keresett áthidaló szavakat. Felállt.

— Bözsike, már két óra lesz. Ebédelnie kellene. Megengedi úgy-e, hogy most már én vezessem magát? Hiszen nem ide akart jönni, úgy-e?

A villamos megálló felé igyekeztek és a leány nevetve haladt mellette.

— Magam sem tudom, hova akartam menni.

Megütközve nézett reá a férfi.

— De hát csak volt valami terve... célja... dolga...

— Semmi.

— Hát miért jött fel?

— Nem tudom.

A férfi megállt. Hát mégis tévedett volna? De nem... a leányszem ártatlanul és elfogulatlanul nézett vissza reá. Kacérság még csak nem is lappangott ebben a nézésben.

Üres autó zúgott feléjük. A férfi megállította.

— Üljön be, Bözsike, így hamarabb ebédhez jutunk.

Vonakodva akart továbbmenni a leány. S inkább a chauffeur kérdő nézése parancsolta be.

Szótlanul mentek egy vendéglőbe. És csak ebéd után, feketekávéját kavargatva tért vissza a férfi a régi tárgyra.

— Most már talán megmondja, Bözsike, az igazat, hogy miért jött fel, hiszen most már igazán régi ismerősök vagyunk.

A leány hátradőlt. Megszédítette ez a neki nagyszerűnek látszó pompa. Az étterem diszkrét zaja, a pincérek szolgálatkész mozgása olyan volt, mintha álomban élne. Sok, jóval több, mint amennyit ettől az úttól várhatott. És mosolyogva gondolta el, hogy igazán ki kellett mozdulnia. Hiszen mindez reá várt! Igaz, hogy holnap talán már be is fejeződik, mert most már nem is akart egyszerűbb helyre menni s a pénze itt nem tarthat sokáig, de legalább vihet magával emlékeket a nagy sivárságba... Vagy...

— Bözsike, hát csak nem akarja megmondani?

Gyermekes mosolygással mozdult meg a leány. Úgy beszélt, mintha álmodt volna el:

— Igazat mondtam... nem tudom, miért jöttem. Én csak jöttem. Mert vágytam. Mert nem bírtam már, hogy ott élek. Csupa olyan

emberek között, akiket idegeneknek érez a lelkem. Rakosgattam félre a pénzt. Magamnak ruhát sem varrtam soha. Mindent félretettem, amit lelkiismeretem szerint magamra költhettem volna, mert egyszer vissza akartam térni oda, ahol az elődeim éltek. Úr akartam lenni, csak egy kicsit... Pár napig. És... És valami szépre is vágytam. Itt olyan sok szépség lehet, — nem ismeri a kisvárost, — a kisvárosban soha nem sehet szépet látni! Itt vannak képek, szobrok. A Duna. A Vár. Sok, sok régi ház! Látni akartam mindent, hogy magammal vihessem. Mert újra kezdődik majd a robot. Az üresség...

— Miért nem megy férjhez, Bözsike? Hiszen a támasznélküliség teszi sivárrá az életet!

Szinte ellenséges ütésnek érezte a férfi kérdését.

— Nem mentem. Nem is megyek... Én nem mehetek...

A férfi megbánta a kérdését. Szavak nélkül is érezte a leány okait. És maga is érezte, hogy ez a leány nem mehet az ottani ismerőseihez.

A leány felvillanó szemmel nézett széjjel. Mintha valami az eszébe jutott volna, az, ami a legegyszerűbb.

— Tudja, mit gondoltam most? Hogy miért ne lehetne ennek a városnak a sok ingyen szépsége végképen az enyém? Hiszen dolgozni mindenütt lehet! A hugom itt még könnyebben tanulhat, mint a kisvárosi polgáraiban. Én itt keresek munkát!

És felállt, mintha máris indulni akarna.

A férfi visszatartotta. Parancsolóan zengett a hangja.

— Én pedig azt mondom, hogy délután indul egy gyorsvonat... Én azt szeretném... Úgy akarom... Igen, Bözsike, magának még ma délután haza kell utaznia!

Szivére szorított kézzel hajolt feléje a leány.

— Azt mondja, hogy menjek haza? Miért? Miért akarja, hogy elmenjek?

A férfi cigarettre gyujtott. Kettőt szippantott és eldobta. Ajkát rágta. Még küzdött magával. De győzött benne a különös kényszer.

— Mert haza kell mennie! Nem barangolhat itt egyedül. Ismerősök nélkül! Ez a nagyváros nem az, aminek képzele. Ez a szépségeit nem adja ingyen! Nem ilyen nyugalmas, ragyogó és adakozó ez, mint amilyennek most képzele. Itt mindenütt ismeretlen ellenségek leskelődnek az ártatlanokra. A múzeumokban, a Duna partján, a csendes budai utcákon, mindenütt. Még a villamoson is. Igen, még ott is. Haza kell mennie innen!

— De hiszen most, hogy találkoztunk...

A férfi idegesen dobolt az asztalon.

— Az nem jelent semmit. Bennem sem szabad bíznia. Nem szabad bíznia senkiben. Érti, senkiben! Csak abban, aki otthon keresi fel magát. Az ölébe veszi a kicsi hugát és úgy mondja magának: Nem arra születél, hogy asztalosok, mészárosok...

Elcsodálkozva nézett reá a leány.

— Hát ezt honnan tudja?

— Sejttem. Mindent sejtetek. És azért kell hazamennie, megvárnia, míg a szomszédok mindent látó szeme előtt, pletykától nem félve, megy el magához az, akinek egyszer el kell mennie. Az majd elvezeti onnan. Becsületesen. Hátsógondolatok nélkül. A kis hugával együtt, örökre. Megértette, Bözsike?

A leány újra felállt. Asszonyi alázatossággal hajtott fejet:

— Megyek.

A férfi a vad asszonyra gondolt, aki hónapok óta csalja vele az urát, de aki még soha meg nem találta az igazi asszonyiség mozdulatait. S az aggódó anyja hangját hallotta: Inkább vedd el a legelső kis falusi leányt, mint ez a gonosz asszony tegye tönkre az életedet!

Egyszerre úgy érezte, hogy szétpattant a szive és kidobott magából minden gyötrelmes, rút érzést és máris kezd összeforradni, hogy befogadja magába az engedelmesség mozdulatait. Ezt a szelid kis arcot.

Az úton hallgatott Erzsí. Könnyek születtek a nagy gyermekszemében. S a férfi érezte, hogy a leány lelkében zajló kérdések viaskodnak a megszólalással. De nem felelt, még egyszer nem hazudhatott. És még nem találta meg magában az igazi feleletet.

Gondoskodva ültette be a vonatba. Ujságot, cukrot tett le melléje. S amikor a leány levetette a kabátját, megigazitotta a blúzát, amelyből árulkodva bujt ki az ingére hímzett neve: Erzsébet.

A leány ijedten nézett a keze után. De a férfi már megtalálta néma kérdéseire a feleletet. Határozott. S az indulásrakész vonaton kezetsókolva súgta oda:

— A jövő héten meglátogatom, Bözsike. Csókolja meg helyettem a kis hugát.

Még megláthatta a leányszem felragyogását. De a vonat már ment. Ritmikus döccenésekkel csattogott át a váltókon. A férfi kihúzta a zsebkendőjét, hogy utána intsen. És pengve koppant le valami a zsebéből a perronra.

Üllői-úti különszobájának a kulcsa volt, aminek úgy megörült délelőtt a villamoson.

Atlépett rajta és álmodó mosollyal indult befelé.

Szabó Mária.